

Presse og Information

Den Europæiske Unions Ret
PRESSEMEDDELELSE NR. 25/22
Luxembourg den 9. februar 2022

Dom i sag T-791/19
Sped-Pro mod Kommissionen

Retten annullerer en afgørelse fra Kommissionen om afvisning af en klage over PKP Cargo, et selskab kontrolleret af den polske stat, der hævdes at misbruge sin dominerende stilling på markedet for jernbanegodstransporttjenester i Polen

Retten undersøger for første gang indvirkningen af systemiske og generelle mangler ved retsstaten i en medlemsstat på fastlæggelsen af, hvilken konkurrencemyndighed der er bedre egnet til at behandle en klage

I forbindelse med udøvelsen af virksomhed inden for levering af forsendelsestjenester anvendte det polske selskab Sped-Pro S.A. (herefter »sagsøgeren«) de jernbanegodstransporttjenester, der blev udført af PKP Cargo S.A., et selskab kontrolleret af den polske stat.

Den 4. november 2016 indgav sagsøgeren en klage over PKP Cargo til Europa-Kommissionen. I klagen gjorde selskabet gældende, at PKP Cargo havde misbrugt sin dominerende stilling på markedet for jernbanegodstransporttjenester i Polen ved angiveligt at have nægtet at indgå en flerårig samarbejdsaftale med sagsøgeren på markedsvilkår.

Den 12. august 2019 afviste Kommissionen klagen ved afgørelse C(2019) 6099 final¹ (herefter »den anfægtede afgørelse«) i det væsentlige med den begrundelse, at den polske konkurrencemyndighed var bedre egnet til at behandle den.

Det var under disse omstændigheder, at sagsøgeren anlagde sag ved Retten med påstand om annullation af den anfægtede afgørelse. Selskabet fremsatte tre anbringender til støtte for søgsmålet, vedrørende henholdsvis en tilsidesættelse af sagsøgerens ret til at få sin sag behandlet inden for en rimelig frist og en manglende begrundelse af den anfægtede afgørelse, en tilsidesættelse af retsstatsprincippet i Polen og åbenbart urigtige skøn ved vurderingen af Unionens interesse i at fortsætte behandlingen af klagen.

I dom af 9. februar 2022 giver Retten sagsøgeren medhold og annullerer den anfægtede afgørelse i sin helhed. Ved denne lejlighed undersøgte Retten for første gang indvirkningen af systemiske og generelle mangler ved retsstaten i en medlemsstat på fastlæggelsen af, hvilken konkurrencemyndighed der er bedre egnet til at behandle en klage. Retten fremkommer ligeledes med vigtige præciseringer vedrørende de omstændigheder, under hvilke en tilsidesættelse af overholdelsen af en rimelig frist kan medføre en annullation af en afgørelse om afvisning af en klage på konkurrenceområdet.

Retten bemærkninger

Hvad for det første angår princippet om en rimelig frist bemærker Retten på den ene side, at overholdelsen af en rimelig frist ved gennemførelsen af administrative procedurer på området for konkurrencepolitikken udgør et generelt EU-retligt princip. Artikel 41, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder bekræfter ligeledes princippet om en rimelig frist i en administrativ procedure. Retten fremhæver således, at Kommissionen er forpligtet til at træffe afgørelse for så vidt angår en klage inden for en rimelig frist. Retten præciserer dog på den anden

¹ Kommissionens afgørelse C(2019) 6099 final af 12.8.2019 (sag AT.40459 – Forsendelse af jernbanegods i Polen – PKP Cargo).

side, at tilsidesættelsen af en rimelig frist kun kan medføre en annullation af en afgørelse om afvisning af en klage, når sagsøgeren godtgør, at overskridelsen af en rimelig frist har kunnet påvirke muligheden for at varetage dennes interesser under denne procedure, hvilket bl.a. ville være tilfældet, hvis den nævnte overskridelse har forhindret sagsøgeren i at indsamle eller gøre faktiske eller retlige oplysninger vedrørende den påtalte konkurrencebegrænsende praksis gældende for Kommissionen eller Unionens interesse i at undersøge sagen.

I lyset af disse principper finder Retten, at det ikke i den foreliggende sag er nødvendigt at tage stilling til Kommissionens overholdelse af princippet om en rimelig frist, for så vidt som sagsøgeren ikke har fremlagt nogen oplysninger, der kan godtgøre, at den hævdede tilsidesættelse af denne frist havde kunnet påvirke muligheden for at varetage dennes interesser under denne procedure. Som følge heraf fastslår Retten, at klagepunktet om en tilsidesættelse af princippet om en rimelig frist skal forkastes som ugrundet.

Hvad for det andet angår vurderingen af Unionens interesse i at fortsætte behandlingen af klagen fremhæver Retten, at Kommissionen i det foreliggende tilfælde ikke har anlagt et åbenbart urigtigt skøn, da den fandt, at den påtalte praksis hovedsageligt vedrørte markedet for jernbanegodstransporttjenester i Polen, at den polske konkurrencemyndighed havde opnået detaljeret kendskab til sektoren, og at denne myndighed på grundlag af disse faktorer var bedre egnet til at behandle klagen. Retten præciserer endvidere, at sagsøgeren med urette har gjort gældende, at Kommissionen ligeledes burde have taget hensyn til andre kriterier for vurderingen af Unionens interesse i at undersøge sagen. Herefter bliver anbringendet om åbenbart urigtige skøn ved vurderingen af Unionens interesse i at fortsætte behandlingen af klagen ligeledes forkastet som ugrundet.

Hvad for det tredje angår spørgsmålet om overholdelsen af retsstatsprincippet i Polen undersøger Retten sagsøgerens argument om, at Kommissionen var bedre egnet til at behandle klagen, henset til de systemiske eller generelle mangler ved retsstaten i Polen, herunder navnlig til den polske konkurrencemyndigheds og de kompetente nationale domstoles manglende uafhængighed på området.

I den anfægtede afgørelse efterprøvede Kommissionen, om de systemiske eller generelle mangler ved retsstaten i Polen var til hinder for, at den afviste klagen med den begrundelse, at den polske konkurrencemyndighed var bedre egnet til at behandle den. Med henblik herpå anvendte Kommissionen den totrinsanalyse, som kræves i forbindelse med fuldbyrdelsen af europæiske arrestordrer for at beskytte den grundlæggende ret til en retfærdig rettergang, analogt, i overensstemmelse med dommen i sagen *Minister for Justice and Equality (Mangler ved domstolssystemet)*², som i første omgang består i at vurdere, om der er en reel risiko for overtrædelse af denne ret, som er knyttet til den omstændighed, at domstolene i den berørte medlemsstat på grund af systemiske eller generelle mangler i denne medlemsstat ikke er uafhængige, og, i anden omgang, hvorvidt den berørte person faktisk løber en reel risiko, under hensyntagen til de konkrete omstændigheder i den pågældende sag.

I denne henseende fremhæver Retten for det første, at overholdelsen af retsstatskravene er en relevant faktor, som Kommissionen skal tage hensyn til med henblik på at fastlægge, hvilken konkurrencemyndighed der er bedre egnet til at behandle en klage, og at Kommissionen med henblik herpå i det foreliggende tilfælde med føje kunne anvende den pågældende analyse analogt. Selv om der er forskelle mellem de omstændigheder, der lå til grund for den førnævnte dom, og dem, der ligger til grund for nærværende sag, er der dog adskillige principielle betragtninger, som begrundet en analog anvendelse af den lære, som kan drages af den nævnte dom, med henblik på at fastlægge, hvilken konkurrencemyndighed der er bedre egnet til at behandle en klage over en tilsidesættelse af artikel 101 TEUF og 102 TEUF. I denne forbindelse bemærker Retten indledningsvis, at samarbejdet mellem medlemsstaternes konkurrencemyndigheder og nationale domstole med henblik på anvendelsen af artikel 101 TEUF og 102 TEUF i lighed med området med frihed, sikkerhed og retfærdighed hviler på princippet om

² Dom af 25.7.2018, *Minister for Justice and Equality (Mangler ved domstolssystemet)* (sag [C-216/18 PPU](#), jf. ligeledes [pressemeddelelse nr. 113/18](#)).

gensidig anerkendelse, princippet om gensidig tillid og princippet om loyalt samarbejde. Retten konstaterer videre, at Kommissionen i henhold til retspraksis allerede er pålagt at sikre sig, at de nationale instanser er i stand til at sikre klagerens rettigheder i tilstrækkelig grad, inden den afviser en klage med den begrundelse, at sagen ikke har tilstrækkelig interesse for Unionen. Retten bemærker endelig, at den grundlæggende ret til en retfærdig rettergang for en uafhængig domstol, som er sikret ved artikel 47, stk. 2, i chartret om grundlæggende rettigheder, ligeledes har en særlig betydning for den effektive anvendelse af artikel 101 TEUF og 102 TEUF, som det var tilfældet i den førnævnte dom, idet de nationale domstole dels skal prøve lovligheden af de nationale konkurrencemyndigheders afgørelser, dels skal anvende disse bestemmelser direkte.

For det andet fremhæver Retten, at Kommissionens undersøgelse af det andet trin af den ovennævnte analyse ikke var i overensstemmelse med EU-retten. I det foreliggende tilfælde havde sagsøgeren under den administrative procedure påberåbt sig en række konkrete indicier, der efter sagsøgerens opfattelse samlet set kunne godtgøre, at der var alvorlige og vægtige grunde til at antage, at selskabet ville løbe en reel risiko for, at dets rettigheder ville blive krænkede, hvis dets sag skulle behandles af de nationale instanser. Disse indicier vedrørte navnlig den af staten udøvede kontrol over PKP Cargo, direktøren for den polske konkurrencemyndigheds afhængighed i forhold til den udøvende magt, den omstændighed, at moderselskabet til PKP Cargo er blandt medlemmerne af en sammenslutning, som har til formål at forsvare og fremme reformen af retsvæsenet i Polen, den polske konkurrencemyndigheds mildere politik over for PKP Cargo, klager indgivet af generalstatsadvokaten mod afgørelser fra den samme myndighed vedrørende PKP Cargo og den manglende evne hos de nationale domstole, der er kompetente på det konkurrenceretlige område, til at afhjælpe manglerne hos den polske konkurrencemyndighed på grund af deres egen manglende uafhængighed. Kommissionen undersøgte imidlertid ikke disse indicier i den anfægtede afgørelse og begrænsede sig i det væsentlige til at anføre, at disse indicier ikke var underbyggede. Idet Retten konkluderer, at Kommissionen ikke har foretaget en konkret og præcis vurdering af de forskellige indicier, som sagsøgeren havde fremført under den administrative procedure, fastslår den, at Kommissionen har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til den førnævnte dom samt sin begrundelsespligt.

BEMÆRKNING: Der kan iværksættes appel, der er begrænset til retsspørgsmål, for Domstolen til prøvelse af Rettens afgørelse inden for to måneder og ti dage efter forkyndelsen af denne.

BEMÆRKNING: Annulationssøgsmål tilsigter annulation af retsakter vedtaget af EU-institutionerne, som er i strid med EU-retten. Medlemsstater, EU-organer og borgere kan under nærmere bestemte betingelser indbringe sådanne sager for Domstolen eller Retten. Hvis sagsøgeren får medhold, annulleres retsakten. Såfremt annulationen af retsakten indebærer, at der opstår et retligt tomrum, skal dette afhjælpes af vedkommende institution.

Dette er et ikke-officielt dokument til mediernes brug og forpligter ikke Retten.

[Dommen](#) offentliggøres på webstedet CURIA på afsigelsesdagen.

Kontakt i Kontoret for Presse og Information: Gitte Stadler ☎ (+352) 4303 3127